

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/59/2023-380 z 31. marca 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/16/2025-291 z 27. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na spravodlivý súdny proces, práva na obhajobu a práva na zákonného sudcu „*právoplatným rozhodnutím okresného súdu Žilina pod sp. zn. 29Nt/4/2022*“ a „*právoplatným rozhodnutím okresného súdu Žilina pod sp. zn. 48Nt/16/2022*“. Žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a z vyžiadaných rozhodnutí Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiam krajského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia, ktoré boli vydané v rámci samostatných konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 29Nt/4/2022 a sp. zn. 48Nt/16/2022.
3. Ku konaniu vedenom okresným súdom pod sp. zn. 29Nt/4/2022:
 - 3.1 Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28T/63/2010 z 19. mája 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3To/64/2011 z 18. augusta 2011 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.
 - 3.2 Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorým žiadal povoliť obnovu konania jednak v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 28T/63/2010, ako aj v trestnej veci

vedenej pod sp. zn. 36Nt/17/2015, ktoré skončilo právoplatným uznesením zo 16. marca 2018 o zamietnutí prvého návrhu na povolenie obnovy konania.

3.3 Sťažovateľ podal návrh z dôvodov zameraných jednak na poukázanie pomeru orgánov prípravného konania, ako aj sudcov okresného a krajského súdu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, ďalej na spôsob vykonania dôkazov na hlavnom pojednávaní v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 28T/63/2010, ako aj na spôsob vybavenia jeho pôvodného návrhu na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 36Nt/17/2015, ktorý mu bol súdmi zamietnutý. Okresný súd uznesením z 25. apríla 2023 návrh sťažovateľa v časti týkajúcej sa trestnej veci vedenej pod sp. zn. 36Nt/17/2015 odmietol, pretože nebola naplnená základná podmienka pre posudzovanie návrhu na povolenie obnovy konania, a to že návrhom sa žiada obnoviť konanie, ktoré sa skončilo takým rozhodnutím, ktoré vypočítava § 393 ods. 1 a § 394 Trestného poriadku. V časti týkajúcej sa trestnej veci vedenej pod sp. zn. 28T/63/2010 okresný súd návrh sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že tvrdené skutočnosti a dôkazy nemajú takú kvalitu, aby bolo možné dospieť k záveru o potrebe povoliť obnovu konania.

3.4 Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu krajský súd uznesením sp. zn. 2Tos/59/2023 z 31. marca 2025 zamietol. Uviedol, že okresný súd sa kvalifikovane a podrobne vysporiadal so sťažovateľom uvádzanými dôvodmi na povolenie obnovy konania. V súhrne išlo o také skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli známe v pôvodnom konaní, resp. v konaní o prvom návrhu na povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. 36Nt/17/2015, prípadne išlo o námietky, ktoré mohol sťažovateľ uplatniť v dovolacom konaní v rámci argumentácie o nezákonnosti dôkazov (napríklad vo vzťahu k námietke nedostatočnej kvalifikácie znalkyne). Krajský súd navyše poskytol sťažovateľovi ním požadované skutočnosti (dôkaz) v podobe vyhotovenia kópie záznamu z VHS kazety s obsahom výpovede maloletej [REDAKOVANÉ] tak, aby sťažovateľ, tvrdiac v podanej sťažnosti, mohol súdu predložiť znalecký posudok znalca z odboru psychológie, ktorým by argumentoval ako s novým dôkazom odôvodňujúcim iné rozhodnutie v zmysle § 394 Trestného poriadku. Sťažovateľ však ani v lehote poskytnutej mu zo strany krajského súdu nový dôkaz nepredložil.

4. Ku konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 48Nt/16/2022:

4.1 Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/61/2008 z 26. septembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2To/52/2014 z 9. júla 2014 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona. Súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože bol toho názoru, že trest uložený skorším rozsudkom sp. zn. 28T/63/2010 z 19. mája 2011 je dostatočný. Sťažovateľovi bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej škodu vo výške 8 298,48 eur.

4.2 Sťažovateľ podal návrh na obnovu konania aj v tejto trestnej veci, ktorý bol uznesením okresného súdu sp. zn. 48 Nt/16/2022 z 9. októbra 2023 zamietnutý. O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3Tos/21/2024 z 11. apríla 2024 tak, že ho zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd nepovažoval postup okresného súdu vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania spočívajúceho v zabezpečení rozsudkov Špecializovaného trestného súdu, ktorými bola sudkyňa odvolacieho senátu v sťažovateľovej veci JUDr. Mária Urbanová odsúdená v súvislosti s korupčnou trestnou činnosťou na krajskom súde, za dostatočný. Táto skutočnosť mohla byť objektívne

vyvrátená až zabezpečením konkrétneho odsudzujúceho rozsudku. Pokiaľ išlo o ostatné námietky sťažovateľa, krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu, pričom ich nepovažoval za také, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania. Námietkami spočívajúcimi v porušení jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní, ako aj námietkou, že pôvodný zákonný sudca JUDr. Lečko mal vo veci konať nezákonne a nestranne, sa zaoberal v rámci odvolacieho konania už krajský súd.

4.3 Okresný súd následne viazaný právnym názorom vysloveným krajským súdom doplnil dokazovanie a uznesením sp. zn. 48 Nt/16/2022 zo 4. decembra 2024 návrh na povolenie obnovy konania zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 3Tos/6/2025 z 27. februára 2025 zamietol. Námietku odsúdeného, že sa aj v jeho prípade malo prihliadať na odsúdenie členky senátu JUDr. Urbanovej, ktorá podľa neho nemala rozhodovať ani jeho trestnú vec, považoval krajský súd za nedôvodnú, keďže nemá oporu v § 394 ods. 5 Trestného poriadku. Okresný súd správne konštatoval, že odsúdenie JUDr. Urbanovej nesúvisí s vecou sťažovateľa, čo je zrejmé zo zadováženého rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Korupčná trestná činnosť uvedenej sudkyne sa týkala iných trestných vecí. Ani ostatné námietky sťažovateľa (spochybňovanie dôveryhodnosti sudcu v rámci dovolacieho konania, nedoplnenie dokazovania výsluchom JUDr. Lečka) nebolo možné považovať za nové skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli odôvodniť povolenie obnovy konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ tvrdí, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 29 Nt/4/2022 sa krajský súd nezaoberal novou skutočnosťou len preto, aby nemusel konať proti vlastným kolegom, ktorí medzitým postúpili z okresného na krajský súd. Ďalším dôvodom bola okolnosť, že znalkyňa v jeho trestnej veci nebola zapísaná do zoznamu znalcov. Táto skutočnosť mu bola od jej pribratia do konania neznáma a súdy a prokurátor ju odignorovali. Uvádza, že žiadny rozsudok nemôže byť založený na dôkaze, ktorý bol vykonaný v rozpore so zákonom.

6. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 48 Nt/16/2022 bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu, keďže krajský súd konal v senáte zloženom zo sudcov, ktorí vystupovali v jeho trestnej veci v konaní v prvom stupni. Tým malo byť porušené aj jeho právo na spravodlivý súdny proces a právo na obhajobu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že z obsahu laicky formulovanej ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že námietky sťažovateľa v podstatnom smerujú proti uzneseniam krajského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v prvom rade k preskúmaniu, či ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je oneskorená, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

9. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno podať ústavnú sťažnosť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

10. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že uznesenie krajského súdu č. k. 2Tos/59/2023-380 z 31. marca 2025 bolo sťažovateľovi doručené 21. mája 2025 a uznesenie krajského súdu č. k. 3Tos/16/2025-291 z 27. februára 2025 bolo sťažovateľovi doručené 22. apríla 2025. V týchto konaniach nemal sťažovateľ právneho zástupcu. Ide teda o také rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorým je ústavná sťažnosť podaná celkom zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty. S ohľadom na uvedené bolo nevyhnutné podanú ústavnú sťažnosť odmietnuť pre oneskorené podanie podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tak tomu je aj v sťažovateľovom prípade, preto ústavný súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhoveli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu